HERKENNING

Soms kom ik je tegen
ik herken je op afstand
Dan kruisen onze wegen
... hoe komen wij hierin beland
Zal ik het je weer vergeven
telkens die onbeheerste woede
en altijd weer die strijd
Nooit kon ik dit vermoeden
tijdens mijn verliefdheid
dat dit station van woestenij
een overstap zal maken naar betere tij.

op de woelige baren
onstuimig en woest
wilde ik ervaren
word ik zeeziek
of niet
meningen gingen mij voor
maar ik overleefde het
en ging vrolijk door.
in storm en woeste regen
liep ik dwalend in gedachten
door het bos
wat overgaat in duinen
zo liep ik dus te struinen
door het ruisen van de zee
ontwaakte ik uit mijn gedachten
en ruik de geur van de zilte zee
en denk
kon ik die geur maar mennen
om hem thuis door mijn verf te mengen
zodat ik bij het schilderen
die verf zou gebruiken
als je dan langs het schilderij loopt
je de zee nog zou kunnen ruiken.

En ze draait toch!

Winden, luchten
Zon
Kijk, er is rust , kalmte
Op de grond is
Stank, drukte, afgunst
Ruzie, oorlog, moord, brand
Tranen, onbegrip
De mens vernietigt de planeet
Ik kan er nog zo woest om zijn
De aarde draait toch!

Toen ik mijn veters nog niet kon strikken
was het mijn grote broer
die mij het moeilijk maakte
Hij stal mijn snoep
hij liet me schrikken
hij deed shampoo in mijn soep
Ik kroop weg
hij mocht niet zien dat hij me raakte

Onder de tafel zon ik op wraak
kwam tevoorschijn en spuwde vuur
Ik was een tandeloos draakje
Er werd om mij gelachen
zoals later nog zo vaak

Migraine

Als de razernij zijn top bereikt
En woorden als flarden rondwervelen in je hoofd

Als je duisternis prefereert boven licht
En bliksemschichten dapper weerstand biedt

Als klopgeesten woest met hamers
Alles stukslaan binnenin

En naalden dwars door je prikken
Als bij een voodoo pop

Dan snap ik jou en jouw pijn
In alle hoedanigheden

En wil je zeggen, mede patiënt
Ook dit gaat weer voorbij

DE ZIEL BEVROREN

Basale behoeften verloren
schimmen in het duister
de ziel bevroren
herinneringen in gefluister

Innerlijk vervaagt
een spiegel die breekt
het ego uitgeraasd
aan de stilte bezweken

Wat rest een lege gloed
As na smeulend vuur
Een schaduw die woedt
In de menselijke natuur

Het hoofd is er nog
De hersenen niet meer

VERLOOCHEND

Waar was jij toen ik er was

Mijn jeugdliefde

Langszij

Ik keek

Jij ontweek

Alsof wij vreemden waren

Dat kon ik niet verklaren

Na vele mooie jaren

Ik was woest

Woeste wijven

Woeste wijven
Aan het kijven
Sodemieterende kreten
We mogen niet vergeten
We leven in een mannencultuur
maakt het vrouw zijn zo zuur

De mannen die schrokken
Die meiden met rokken
Knuffelvleesmariekes
Gaan nu zo tekeer
Ik blijf voortaan maar
een aardige heer

Woest ?

Een moment van liefde

Een oorverdovende schreeuw,
echo die nooit meer stopt

Hoe hard kun je pijn hebben?
Hoe diep kun je je longen leegschreeuwen?
Hoeveel haren kun je uit je hoofd trekken?
Hoe leeg kun je je kotsen?
Hoe rood kun je je ogen roodhuilen?
Hoe hard kun je je knokkels kapotslaan op een steen?

Een moment van liefde

Een flits van momenten samen
Diepgewortelde gevoelens
Alle emoties
Vakanties herbeleefd
Geboortes bijgewoond
Tranen geteld
Glimlachjes verzameld
Een troostend woord ontvangen

Nooit meer

Een moment van liefde
Van haar … ♥

Hun ogen vol verhalen
in een taal die wij niet spreken
stappen ze over grenzen die wij niet zien
het onbekende en diepe in

De zee is geen vriend
het water draagt hun lichamen
de wind blaast hun namen
en wij herkennen het niet

Ze zoeken naar een plek
waar lucht meer is dan adem
waar de grond niet brandt
en de nacht niet huilt

We kijken, maar willen niet zien
hun handen leeg, hun dromen vol stof
echo's van een thuis
dat niet langer is

Ze vragen niet om veel
rust en een horizon die stilstaat
een morgen die niet vlucht
en wij, knikken en achter hun rug

In de hoop dat ze verdwijnen
gelijk voetstappen op het strand

Woest

Als mijn oren
Juist DAT niet willen horen!
Als mijn mond
zich opent van verbazing!
Als mijn ogen
Van nijd vuur spugen!
Als mijn bloed
Kolkt door mijn aderen!
Als mijn hart
In mijn borstkas bonkt!
Als mijn longen
Happen naar adem!
En als mijn handen
Zich ballen tot vuisten!

Man man
Wat ben ik dan

Woest!

Tsunami

Oceaan met eb en vloed
Kinderen spelend met water en zand
De wind steekt op
Zand waait in de ogen
Storm op komst
Op een verwoestende manier
Trekken plotseling hoge golven richting kust
Alles vernietigend
Geen onderscheid makend
de woeste zee trekt zich ook weer terug
Een pad achterlatend van ellende en verdriet
Dat is wat je nu nog ziet
En dan ... is er alleen nog maar stilte.

Buig je hoofd niet …

Het weer is heet
Een palmboom staat midden
in de woeste woestijn
Alle omstandigheden zijn ongunstig
Geen andere bomen zijn er in de buurt
Maar hij verzet zich
om het leven vast te houden
Het word niet gezien door iemand
Maar misschien heeft hij ergens
diep vanbinnen water gevonden.
Lieve Palm,
Wat lijken jij en ik op elkaar
Soms is mijn omgeving
ook als een woestijn
Maar gelukkig
vind ik diep van mijn hart
een fontein
of een waterbron …

Gisele

Ik geef mijn tweede dochter
schreeuwend trots
Jouw naam
Wat cru, weet je wel ze-
Ik lach maniakaal de twijfelaar
Mijn ingebeelde kraambed uit

Liever alle dochters Gisele
Totdat de hele wereld haar bezingt
Want alleen met dochters als Gisele
Nooit meer zonen
Zoals Dominique

Cyrille, Lionel, Jacques
Jean-Pierre, Joan, Hugues
Husamettin, Fabien, Mathieu
Andy, Simone, Thierry
Jérôme, Adrien, Jean
Redouan, Patrick, Didier
Karim, Vincent, Jean-Marc
Mohamed, Ahmed, Mahdi
Cyprine, Quentin, Grégory

Florian, Jean-Luc, Patrice
Abdelali, Romain, Cédric
Hassan, Cendric, Ludovick
Omar, Paul, Saifeddine
Charly, Christian, Nizar
Nicolas, Joseph, Boris en Philippe

DE NOTENBALK

De Handen vande Aarde

– Müniş –

Ik heb je liefdevolle, moederlijke handen
verborgen in de schaduw van je lokken.
Nu weet ik,
je ziel bloeit uit het zaad
van onze in stukken
uiteengevallen tuin.

Grens

Ik zeg: Nee, tot hier, niet verder
Jij gaat door en luistert niet.'Ik zeg nee, tot hier,
niet verder'
Je kijkt me aan maar stopt niet
Jij zoekt de grens
Ik trek een streep
Ik pak je op en hou je tegen
Je draait je lijf, je stampt en gilt
Ik kus je en hou je zo even
Jij die het anders had gewild
Ik trek een grens
Jij gaat over de streep
Ik zet je neer
Je bent nog boos
Ik lach
Dit is echt hopeloos

Afgedreven

Op weg naar vlammend koren
renden we voort en zagen niet
het wijd blauw boven de velden
de woeste zee, het duingebied

We vermeden stilte
omarmden elk geluid
ons hart dat wel wou zingen
vond steeds de woorden niet

We verbruiden onze jaren
renden voort en zagen niet
dat wat wij zochten
steeds naast ons liep

Angst momenten

Omhelst door laaghangende mist
Knerpen steentjes onder schoenzolen
Warme ademwolkjes van man of vrouw
Een ijzige schreeuw van fazant of pauw
Kippenvel, angst neemt bezit van mij
Afgaand op geluid door oren gevangen
De ogen die naar beelden verlangen
Je fantasie gaat met je op de loop
Enge monsters kruipen door je brein
Zal het een woeste wolf
Of soms een moordenaar zijn?
Het geluid komt gestaag naderbij
Terwijl knieën knikken en maagzuur
Kruipt omhoog
Vangen je oren de woorden;
Hallo goedemorgen,
Dan hou je het niet droog!

Als een razende ga je tekeer
Alles verslindend
Alles verpletterend
Oorverdovend
Niets ontziend

Een spoor van vernieling achterlatend
Alles kapot
Niets meer heel

Ga alsjeblieft gauw liggen
Mijn hart bonkt in mijn keel

OLLEKEBOLLEKE

Slinger die pers maar aan!
Voor weer een bundel van
Dichters vertoevend bij
U om de hoek

Als u geen trek heeft in
Allesverwoestende
Lokale verzen pak dan
Maar een boek!

Het Paradijs

Het avondrood is uitgelopen
Het vuile geel is aan de beurt
Terrassen klinken volgezopen
De koppen ogen woest gekleurd

Hoor ze lachen, de gezangen
Het Plein gepimpt als Paradijs
Alsof de bomen vol met knakworst hangen
Hier kent het leven prijs noch wijs

Geen einde aan de potpourri
De orgelman blijft draaien
Geen grenzen aan de euforie
De rokken blijven zwaaien

Dan, brekend glas, een rauwe gil
Een tafel door de lucht
Een beul die een nieuw biertje wil
Iets bloedends op de vlucht

De orgelman valt stil

opeens

van hardlopen
alle ballen hoog
naar koortsige kou

omgevallen
niet meer kunnen
vastgelopen

bang
boos
verdrietig

wat was
is voor altijd
verdwenen

nieuwe wereld
help je me
– op – te staan

Woestige klanken

Bij woest vergeleken
Was zij nogal knoestig
Zij woetste en poetste
De hele dag door
Toen zij dat zag
Werd zij woest.
Had hij dat vooraf Gewoetst
Dan had zij dat gewogen,
Zou hij haar woest
te woord staan, door
Woest, Oost, Zuid, Gewest.

Woest op jou

Woest op jou, een oplaaiend vuur
een plotse storm in mijn leven
Je woorden als messen
zo scherp en zo koud

Woest om je woorden
ze dreven ons uit elkaar
Mijn gedachten razen
als een orkaan in mijn hoofd

Woest om je leugens
doortrapt en vals
Een schaduw van twijfel
die niet meer verdwijnt

Ik zoek naar rust
naar een sprankje hoop
Verlangend naar vrede
maar gevangen in strijd

Woest op jou
maar ook op mezelf
Omdat ik verloor
wat ik zo lang had bewaard

In de woede zit pijn
maar ook een stille kracht
Een moedig besluit, laat los
het is tijd om te gaan

VERWOEST HART

Je belt, je bent het niet
Of wel maar niet
Zo anders, zo verward
Kletst wat, van hetzelfde
Inhoud heeft het niet
Terug in het verleden
Je belt morgen weer
Het is niet zeker
Morgen is weer vergeten
Mijn hart is verscheurd
Verwoest door
Het verlies van
Jouw eigen ik